

Arbetet fortsätter i Europaparlamentet

En ny mandatperiod har startat i både Sverige och EU. I Europaparlamentet har jag turen att få jobba vidare med utrikespolitik och migration, precis som i riksdagen. I Västsaharafrågan kommer jag att delta i den tvärpolitiska grupp för Västsahara som samlar ledamöter från olika partier.

Det jag hoppas är att vi i Europaparlamentet kan flytta fram positionerna på samma sätt som vi gjorde under de senaste åren i den svenska riksdagen. När jag kom in i riksdagen 2006 var det bara MP och V som aktivt arbetade för att erkänna Västsahara. Många i S och även bland allianspartierna hade samma uppfattning men deras partier hade inte tagit ställning. Vändningen i riksdagen kom efter Socialdemokraternas partikongress där partiet beslutade sig för att arbeta för ett erkännande.

I riksdagen hade jag förmånen att leda Västsaharanätverket under flera år. I ett nära samarbete med de svenska organisationer som är aktiva i Västsaharafrågan ordnade vi många träffar med olika teman i riksdagen. Partierna motionerade om olika Västsahararelaterade frågor. Allt från erkännande och fiskefrågor till tomater på ockuperad mark och upptäckten av massgravar. I EU-parlamentet drev samtidigt vår nuvarande biståndsmminister Isabella Lövin på för att stoppa fiskeriatvalet med Marocko.

Jag bestämde mig också för att besöka Västsahara för att på plats bilda mig en egen uppfattning om situationen. Den första resan gick till den ockuperade delen, till El Aaiún med min kollega Peter Rådberg från Miljöpartiet. Det var några månader efter Gdeim Izik och vi var väldigt osäkra på om vi skulle släppas in. Vi valde vägen från Gran Canaria och kom därför

förmodligen som en överraskning för myndigheterna, som valde att ge sin bild av situationen istället för att sätta oss på första plan tillbaka. Eftersom vi tillbringade dagarna med myndigheterna och kvällarna med aktivister/opposition av olika slag fick vi med hela bredden av synpunkter och problem.

Nästa resa gick till lägren i Tindouf, dit jag reste tillsammans med Amineh Kakabaveh från Vänsterpartiet och Emmaus Stockholm. Förutom lägren var vi också vid muren mellan den ockuperade delen av Västsahara och den befriade delen i den årliga konvoj som organiseras tillsammans med västsaharier och besökare. Vi hade möjlighet att prata med både den politiska ledningen, barn, unga, äldre.

Efter bägge resorna skrev vi rapporter som spreds till nätverkets medlemmar, utrikesutskottets ledamöter och till utrikesdepartementet. Vi gick också direkt till ansvarige på UD för att berätta om våra erfarenheter. Slutsatsen i bägge rapporterna var att folkomröstningen måste komma till stånd snarast. Förhandlingarna leder ingen vart och det beror i huvudsak på Marocko och inte minst det politiska stöd vissa EU-länder ger ockupanten – i utbyte mot annat får man förmoda.

Allt vårt arbete sammantaget ledde i slutänden till att riksdagen fick en majoritet för ett erkännande av Västsahara. Nu börjar vi arbetet med att få fler EU-parlamentariker och EU-länder att ta ställning. Det kan bli en mödosam väg men ingenting är omöjligt.

BODIL CEBALLOS

**Bodil Ceballos, Miljöpartiet,
EU-parlamentariker
Bild: Fredrik Hjerling**